

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **Ing. P. R.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Štanclem, advokátem, se sídlem Čs. Legii 172, Klatovy, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 7. 6. 2001, sp. zn. O 122586,

takto:

- I. Řízení **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 1999, zn. O - 122586, kterým byl podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, zamítnut návrh žalobce na výmaz slovní ochranné známky č. R 324416 ve znění „Zewa Dis“. Předseda žalovaného v rozkladovém řízení zároveň rozhodl, že složená kauce ve výši 2500 Kč se nevrací.

Vrchní soud v Praze v této věci nerozhodl do 31. 12. 2002 a neskončenou věc pak převzal dle § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), k dalšímu řízení Nejvyšší správní soud. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 7 A 100/2001 - 24, byla žaloba odmítnuta z důvodu věcné nepřislusnosti. Na základě usnesení zvláštního senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. Konf 18/2008 - 7, je příslušný vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 14. 10. 1999, zn. O - 122586, soud ve správním soudnictví. Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 7 A 100/2001 - 24, bylo současně zvláštním senátem zrušeno. V souladu s ustanovením § 130 odst. 1 s. ř. s. se v neskončených věcech řízení dokončí podle ustanovení o řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (část třetí hlava druhá díl první s. ř. s.).

V průběhu řízení u Nejvyššího správního soudu bylo tomuto soudu doručeno dne 25. 2. 2010 podání označené jako „zpětvzetí žaloby“. Zástupce žalobce v něm písemně sdělil tomuto soudu, že podanou žalobu bere v celém rozsahu zpět, a žádá, aby řízení bylo zastaveno. Projev vůle zástupce žalobce nevzbuzuje pochybnosti o tom, že směřuje k ukončení a zastavení řízení ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod spisovou značkou 7 A 100/2001. Postup soudů ve správním soudnictví týkající se obecně řízení před správními soudy je upraven v části třetí, hlava první s. ř. s. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. vezme-li navrhovatel svůj návrh zpět, soud řízení usnesením zastaví. Jde-li o společný návrh více osob, musí být pro účinné zpětvzetí návrh vzat zpět všemi osobami. Vzhledem k tomu, že v daném případě se nejednalo o společný návrh více osob a projev vůle nevzbuzuje pochybnosti, Nejvyšší správní soud řízení v souladu s ustanovením § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil. Tento postup je výrazem dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Dle druhé věty citovaného ustanovení vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nato bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k okolnosti, že v dané věci zákonem stanovené podmínky v druhé větě nebyly naplněny, resp. z podání (zpětvzetí) žalobce to nijak nevyplývá, postupoval Nejvyšší správní soud podle věty první citovaného ustanovení, za použití § 120 s. ř. s., a náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu